

ВІД**Євромайдану
до Євросоюзу**

Осінь-зима 2013-2014-го років. Тоді в Києві розпочався Євромайдан, який переріс у Революцію Гідності. Перша кров, перші втрати і перша Небесна сотня загиблих українців. А в лютому 2014-го РФ розпочала проти нас війну, в серпні того ж року під Іловайськом, яскраво вбивчо продемонструвала, що з нею не можна ні про що домовлятися. Далі були вже не сотні, а тисячі наших загиблих.

А 24 лютого 2022-го року Раша підло розпочала повномасштабне вторгнення в Україну з бомбування столиці та інших міст. За ці минулі чотири місяці лише дітей постраждало близько тисячі, а лік убитих цивільних громадян пішов уже на десятки тисяч...

І нарешті через чотири місяці повномасштабної жорстокої навали Україна стала кандидатом у члени Євросоюзу. Така ціна українського шляху до єднання народів Європи.

Що буде далі і чи нарешті наші союзники істотно допоможуть закрити небо над нами, аби воно перестало бути вбивчим, ніхто не знає. Але ми йдемо далі, втрачаючи наших найкращих мужніх оборонців і беззахисних перед рашистською навалою цивільних громадян.

Днями було жорстоке бомбардування торговельно-розважального центру в Кременчуку, а перед тим знову, після значної перерви, рашисти атакували ракетами Київ. Але ми все одно йдемо вперед, бо знаємо, що від нашого походу крізь кров залежить майбутнє всієї цивілізованої Європи, і це — щонайменше.

Зеленський: Україна позбулася звання «третя країна», ми — майбутній член ЄС

ПРЕЗИДЕНТ України Володимир Зеленський заявив, що статус кандидата — це серйозний крок у взаєминах України та ЄС, це намір у найближчому майбутньому об'єднатися. «Отримання статусу кандидата — це заручини. Серйозний крок у взаєминах України та ЄС. Це не просто дружба, не симпатія, а твердий і офіційний, намір стати в майбутньому одним цілим. У найближчому майбутньому. Вже від сьогодні Україна зможе долучитися до роботи окремих органів та нових програм ЄС, доступ до яких обмежено для третіх країн. Сьогодні ми позбулися цього принизливого визначення. Україна ніколи не була такою за своєю сутністю, але офіційна термінологія називала нас саме так. Ми позбулися цього. Ми — не третя країна, не десята, не сота. Ми — майбутній член Європейського союзу. Сьогодні важливий день», — заявив він у відеозверненні з нагоди отримання Україною статусу кандидата на вступ в ЄС.

За словами президента, в Україні попереду багато роботи і згуртованість усіх гілок влади та суспільства є нашим ключем до успіху. «Сьогодні важливий день. Ми чуємо «Оду радості». Радості, але не ейфорії. Попереду дуже багато роботи. Кожного на своєму місці. Згуртованість усіх гілок влади та суспільства — наш ключ до успіху. Попри війну, ми продовжуємо втілювати законодавство норми та правила ЄС у всіх сферах життя», — наголосив президент.

23 червня Європейська рада ухвалила рішення про надання Україні статусу кандидата на вступ до Європейського союзу. Таке ж рішення лідери ЄС ухвалили і щодо Молдови. Європейську перспективу Грузії визнали, але статусу кандидата не надали, бо Тбілісі ще має виконати певні умови.

Сайт «Радіо Свобода», 27 червня 2022 року

<https://www.radiosvoboda.org/a/news-zelenskyu-tretya-krayina-ukrayina-maybutniy-chlen-yes/31913083.html>

Глава МЗС Британії: переговори з Росією можливі тільки після її поразки в Україні

Глава МЗС Британії Ліз Трасс вважає, що мирні переговори з Росією потрібно вести тільки після її поразки в Україні.

Як повідомляє кореспондент «Європейської правди» з Мадрида, про це Трасс сказала під час публічного форуму НАТО, який відбувається на полях саміту в іспанській столиці.

«Нам необхідно забезпечити поразку Росії в Україні. Це необхідно для європейської безпеки, свободи та демократії. Це єдиний спосіб, у який можна досягти тривалого миру в Європі», — сказала Ліз Трасс.

Вона відзначила, що не вважає можливим вести переговори з Росією у ситуації, коли її війська залишаються в Україні.

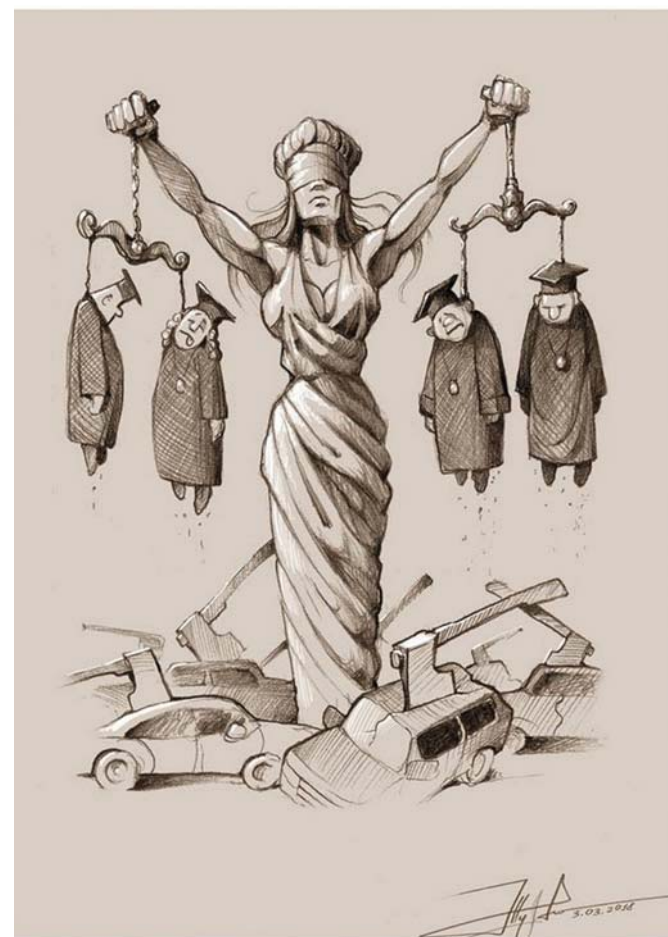
«Є люди, які говорять, що є можливості для переговорів зараз у той час, як Росія ще в Україні. Але я думаю, що це принесе фальшивий мир. Це призведе до подальшої агресії у майбутньому. Ми повинні вивчити уроки минулого — помилки мінського протоколу, до прикладу, який не зміг забезпечити тривалий мир у регіоні», — зазначила глава МЗС Британії.

Вона підкреслила, що «ми повинні спершу перемогти Росію, а потім вести переговори».

Прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон раніше попередив, що країни G7 та союзники по НАТО не повинні захочувати Україну погоджуватися на невідгідні умови миру у той час, як жорстока війна Росії затягується.

Сайт «Європейська правда», 29 червня 2022 року

Дмитро Тузов: Зовнішній путін і внутрішні путіноїди

Читайте на 2-й сторінці

Обстріл Дніпра: під завалами будівлі підприємства знайшли двох загиблих — голова ОВА

Тіла двох загиблих виявили під завалами будівлі автотранспортного підприємства в Дніпрі, в яке 28 червня влучила російська ракета, повідомив голова обласної військової адміністрації Валентин Резніченко.

«На ранок прийшли погані новини. Під завалами будівлі автотранспортного підприємства, яке знищила ворожа ракета, рятувальники знайшли двох загиблих — чоловіка і жінку. Ці люди опинилися в епіцентрі вибуху. Вони не були військовими, у них не було зброї. Там було мирне підприємство, де працювали мирні люди», — написав Резніченко у телеграмі вранці 29 червня. За його словами, на місці «прильоту» фахівці виявили уламки ракети «Калібр».

«Напередодні ворог направив на нашу область шість таких ракет, чотири з них наші військові збили», — додав Резніченко. 28 червня влада регіону повідомила, що російські загартники вдарили ракетами по території Криворізької ТЕС, ще дві ракети влучили на території Дніпра.

Мер Дніпра Борис Філатов повідомив, що у місті російська ракета влучила в СТО, під завалами перебувають люди.

24 червня голова Дніпропетровської обласної ради Микола Лукашук повідомив, що за чотири місяці війни по Дніпропетровщині Росія вдарила 160 ракетами, загинула 21 людина.

Сайт «Радіо Свобода», 29 червня 2022 року

ВІД РЕДАКЦІЇ газети «Промінь Просвіти Є»:
Нижче ми подаємо два матеріали-рефлексії українського журналіста Дмитра ТУЗОВА з радіо «НВ». Перший (як передрук з радіо «НВ») розміщений на сайті «Репортер», а другий – це його особистий відгук на нещодавні події кривавих рашистів; він розміщений у мережі «Фейсбук» на його профілі.

Ексгенерал СБУ Наумов з валізами, напактованими пачками євро, доларів, смарагдів і діамантів — це та картина, яка також пояснює, чому путін наважився атакувати Україну. Бо напад на послаблену й розграбовану країну з боягузливими посадовцями, які бігтимуть за

От що я вам скажу — все це, на що ми збирали і збираємо гроші, було вкрадено внутрішніми путіноїдами. Як нічим не кращі одного всім відомого вирока у кремлі, який влаштував бійню в Європі. І ті й інші знищують нашу країну. А цей, що «грівся» на високій посаді в СБУ — не просто підозрюється

системи, створеної для перерозподілу багатств на користь обмеженої касты «обраних». Вважаю, що вони сприяли росії і притягнули до нас війну. Послабили країну і, фактично, подали сигнал росіянам, що їм залишається лише добряче вдарити по гнилій державній системі.

Але путін не врахував,

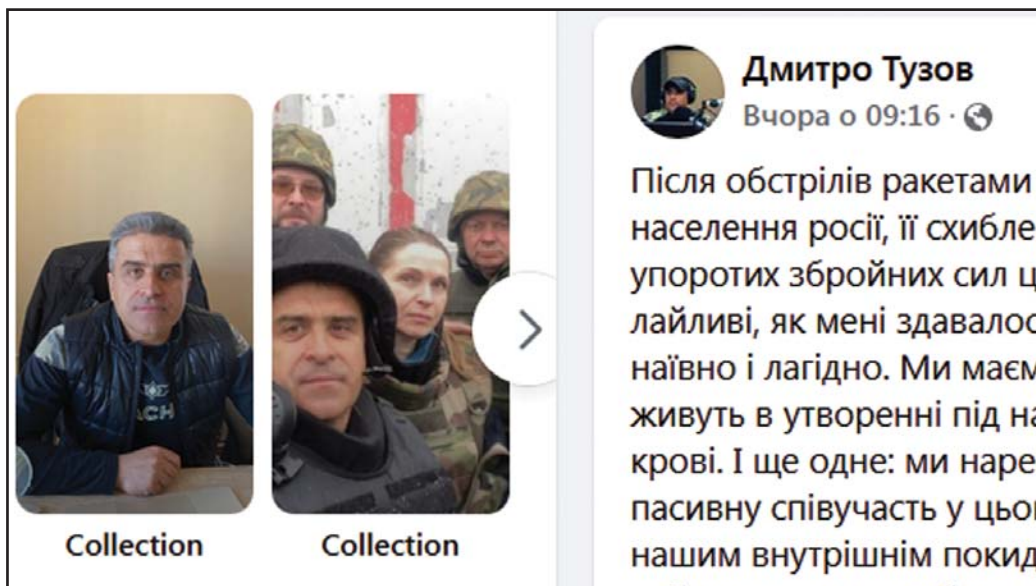
Дмитро Тузов: Зовнішній путін і внутрішні путіноїди

кордон, прихопивши із собою найдорожче, вважав справою техніки й кількох днів, пише політичний оглядач Дмитро Тузов на порталі НВ.

А цей тікаючий вгдований персонаж не лише володів точною інформацією про те, коли треба драпати з країни, а й вивозив з неї 600 тисяч

у дезертирстві і зраді Батьківщини. Ще однією шкодою Україні є те, що генерал Наумов може стати джерелом інформації для ворога. Навряд чи ви заперечуватимете дружні стосунки між сербськими і російськими спецслужбами. І тут наші вороги можуть отримати цінного клієнта.

що українці захищати-муть не «високоповажні» посадові дупи, які пакують бабло у валізи і контейнери, а свою країну. Думаю, що такі персонажі, як цей ексгенерал, як судді з так і не розпущеного ОАСКУ, які «не лохи, щоб жити на 10 000 тисяч доларів на місяць» (пам'ятаєте оприлюднені записи і

євро і \$125 тис. Як вам генерал СБУ, який займався «боротьбою з корупцією»? Наколядував, як свого часу суддя Зварич? Він в паніці біг з країни з грошима, поки ми з вами діставали із шухлядок і банківських карток все, що маємо, — на тепловізори, бронезилети, кровоспинні медпрепарати.

Вся ця картина — квінтесенція того стану, у якому перебувала країна. Коли посадовці з держструктур дозволяли собі грабувати країну і жити так, ніби вони народилися спадкоємцями арабських шейхів або колумбійських наркобаронів. І зараз вся країна кров'ю відхаркує наслідки цієї

справу в НАБУ про спробу захоплення державної влади), як митники, які випускають за кордон генералів з набитими грошима валізами, як ті, хто продають гумдопомогу і волонтерські бронезилети в торговельних мережах і багато інших маленьких місцевих путінів, знищують нашу країну.

Але так, як раніше, коли країна і люди все бачили і тихенько дивувались, вже не буде. Надто великою є ціна, щоб дозволити відновити стару систему в усій її нелюдській «красі». Так не буде, хоча для цього ще треба докласти багато зусиль. Думаю, внутрішніх путіноїдів український народ, зрештою, просто прирівняє до зовнішнього ворога. А що робити із зовнішнім ворогом українці вже знають.

Сайт «Репортер»,
13 червня 2022 року.

Малюнок
Юрія ЖУРАВЛЯ

А слухати тут: <https://podcasts.nv.ua/ukr/episode/12705.html>

Після обстрілів ракетами Києва.

У мене немає адекватних слів для населення росії, її схибленого президента - психопата і кінчених й упоротих збройних сил цього терористичного утворення. Всі лайливі, як мені здавалось, слова звучать якось по-дитячому наївно і лагідно. Ми маємо справу з серійними вбивцями, які живуть в утворенні під назвою «російська федерація» по коліно в крові. І ще одне: ми нарешті зрозуміли власну відповідальність і пасивну співучасть у цьому злочині. Це ми з вами дозволили вже нашим внутрішнім покидькам роззброїти і послабити країну й вибудувати цю довбану олігархічну модель з обслуговуючою її ієрархією на всіх щаблях державної влади. Створити систему, яка подбала про себе, рідну. Про свої маєтки в стилі «пшонка-стайл» й рівнем життя колумбійських наркобаронів. Залишивши країну без ефективної системи ПРО і ракет, якими можна було б так шарахнути по росії, що її населення разом з генералами у золотих лампасах забули б про свої маніакальні схильності до творення геноциду. Знаєте, шановні українці, ми маємо зробити серйозні висновки. Якщо хочемо вижити, як нація.

Дмитро ТУЗОВ, мережа
Фейсбук, 26 червня 2022 року

«Миру будь-яким шляхом не буде. Точку неповернення пройдено». Інтерв'ю із генералом Марченком

Зупинити війну вже не є можливим, після Бучі та Ірпеня точку неповернення пройдено. І миру будь-яким шляхом вже не буде, переконаний генерал-майор ЗСУ Дмитро Марченко. Якщо зараз зупинити війну, то далі буде тільки гірше, «ворог залиже рани і нападе ще раз». Марченко впевнений, що зараз є і темп, і бажання, тому треба «добивати Росію». Крим.Реалії поговорили з Дмитром Марченком, який із 25 лютого по 6 квітня керував обороною Миколаєва. Сам він народився у місті Вознесенськ Миколаївської області. Розпитали його – як Миколаїв не потрапив у котел? Як вдалося вистояти, коли на місто йшли сотні танків і тисячі російських солдатів? І коли, на його думку, може закінчитися війна?

ВСІ РОЗУМІЛИ: ХЕРСОН ЗДАЛИ, МИ – НАСТУПНІ

24 лютого друзі з Херсона надіслали Марченку відео, як колони російської техніки йдуть через Чонгар в сторону Херсона. І тоді стало зрозуміло, що почалося повномасштабне вторгнення РФ на територію України. Вже ввечері 24 лютого він написав повідомлення Євгену Мойсюку, заступнику головнокомандуючого ЗСУ.

«Спостерігаю, що прорвалися вже у бік Херсона. Давай я поїду туди, бо добре знаю місцевість і буду там дуже корисний. Він сказав: так, давай. Ідь, налагоджуй оборону, бо Миколаїв здавати не можна. Це ключова точка, звідки вони могли наступати у всіх напрямках: і на Кривий Ріг, і на Кіровоград, і на Одесу», — згадує Дмитро Марченко.

Миколаїв не був готовий до наступу російських військ, не було жодного окопу, блокпосту, не було патрулів, у місті був хаос і панічні настрої, згадує Дмитро Марченко. Оцінивши ті сили, які російська армія спрямувала на Миколаїв, і ті сили, які були для оборони міста, Марченко готував усіх до окупації та вуличних боїв.

«Я розумів, що на 90 відсотків ми опинимось в кільці. Я вже всіх налаштував до боїв у місті, до окупації, ламав ось це... «давайте не будемо чинити опір». Дав команду евакуювати все паливо, яке було за містом, у місто. Кіма попросив створювати резерви води та їжі. Всі розуміли: Херсон здали, ми наступні».

На першій нараді Марченко зібрав усіх силовиків та чиновників, запропонував усім забути про політичну належність. І сказав, що усі мають стати і захищати місто, а кому це не подобається, і хто іншої думки, Марченко попросив їх виїхати з міста.

«РОЗЛЮТИЛИ НАС ДО ТОГО, ЩО В НАШИХ РУКАХ З'ЯВИЛАСЯ ІНІЦІАТИВА В БОЮ»

На кінець лютого у розпорядженні Марченка для оборони Миколаєва була лише частина бойових підрозділів. Це частина 79-тої окремої десантно-штурмової бригади, основна частина вела бої на донецькому напрямку. Ще частково — 36-та окрема бригада морської піхоти, більша частина якої була у Маріуполі. І пізніше до Миколаєва підтягнулася 59-та окрема мотопіхотна бригада, які відійшла з Херсона.

Російські війська були в 15 кілометрах від міста, а в деякі дні заходили в межі міста. Один з таких випадків був, коли вони прорвалися на Кульбакінський військовий аеропорт, а він знаходиться поруч із Центральним залізничним вокзалом. Бій за аеропорт був одним із ключових, після чого багато військових повірили в себе, розповідає Дмитро Марченко.

«Я бачив там іде колони в 120 танків, там 80 танків, там ще 90 танків. Бачу, що купа техніки пре на Миколаїв, і тут зайшли якісь 2 танки (на аеропорт Кульбакіно - ред). Я тоді прийняв рішення, силами поліцейських. Слава Богу, що у нас патрульна поліція на 60% — це колишні військовослужбовці, які з 2014 року воювали в АТО. У них вже на той момент були протитанкові групи. У них уже були Джавеліни. Вони вийшли на аеродром, там були непрості бої, і з боями вони примусили їх відійти».

Також намагалися зайти ще з трьох сторін і взяти місто в облогу. Бої були біля району Соляні, Тернівка, біля села Баловне, там знаходиться цивільний аеропорт. Всі ці атаки успішно відбивались, миколаївці ламали росіянам бойові порядки. Добре спрацювала артилерія, колони російської техніки відсікали. І тоді у росіян почалася паніка, розповідає Дмитро Марченко. «Чинили жорсткий опір. При цьому ми втрачали людей. Так, нам було складно, враховуючи, що вони нас накривали і ракетами, і «Градами», і «Смерчами». Вони думали, що цим вони деморалізують людей, а вони навпаки, розлютили нас до того, що в наших руках з'явилася ініціатива в бою. Ми розізлилися і пішли вперед, а будь-який військовий розуміє, коли є ініціатива у бою, то ти маєш усе. Ти захоплюєш рубежі, ти захоплюєш техніку, ти береш полонених. На цьому етапі, ми і почали перемагати...».

(У скороченому вигляді. Повністю читайте за посиланням: <https://www.radiosvoboda.org/a/intervyu-z-heneral-mayorom-marchenkom/31908352.html>)

Анжеліка РУДЕНКО, Дмитро ЄВЧИН,

На світліні: Дмитро МАРЧЕНКО

сайт «Радіо Свобода», 24 червня 2022, 08:30

ЯК ЗУПИНИТИ СВАВОЛЮ?

(ЕСЕЙ НА ЗАХИСТ ПРИРОДИ ЛЮДИНИ)

Будь-яка війна насамперед вбиває і руйнує. Бо вона – затятий ворог творчості. Як і ця, яку розпалили в 2014-му році пихаті рашисти проти українського народу. Розпалили, бо вважають себе і свою Рашу (Росію по-іншому) вінцем творіння, хоча насправді майже всі ними надбане протягом століть – за рахунок загарбницьких дій і злочинства (у першу чергу – загарбані території і підкорені народи, які там проживають). А тому Росія перш за все – це загарбник, руйнівник, убивця і злодій, а розмови щодо якоїсь там творчості, то це вже – потім, бо вона на тлі багатьох численних злочинів є чимось абсолютно другорядним. І найбільш показово Раша продемонструвала свою звирячу агресію, починаючи з 24 лютого цього року. – Коли почалося убивче виверження вулкану зла на голови волелюбних українців. Те виверження повністю знесло зі звирячої морди цього державного утворення тонесеньку маску із певними рисами цивілізованого людиноподібного обличчя. Особливо добре це було видно в Бучі, Маріуполі, Бородянці, Ірпені та в деяких інших містах України. Сваюля пішла проти волі й права людини жити і творити на землі, дарованих природою (творцем по-іншому) кожному ще з його народження.

Тож як тепер цю сваволу нищення зупинити?

З ХИЖАКОМ ДОМОВЛЯТИСЯ – МАРНА СПРАВА

Хижацька психологія – ловити й споживати. Насамперед – тих, що найближче: своїх сусідів. Так і Росія – Україну. Але – не вийшло. Бо чи зуби вже стерлися від старості, чи були сподівання на те, що достатньо буде лише гіпнотичного погляду хижої зміюки в царській короні – і жертви самі підуть назустріч: прямо в роззявлену пащу її безмежних бажань. А тому тепер доводиться все кидати й кидати в полум'я війни своїх рабів-воїнів, аби здобути хоча б якусь маленьку перемогу: хоча б мишачу. А це – з надією поглядати на заповітну валізку, де є кнопка для здійснення ядерних ударів. І через це – передавати її у якомога надійніші руки. Тільки не корону (ні!), бо вона – одна й всесильна, а ту кнопку у валізці, котра хоч і є лише інструментом але – головним для підтримання своєї влади.

Тож як у цій ситуації можна домовлятися із хижаким, коронованим на царювання протягом багатьох років своїми боязливими рабськими масами? Він понад усе хоче спочатку з'їсти свою сусідку, а вже потім – усіх інших. Про що з ним можна вести мову? Хіба що про те, аби свій час марнувати й показувати, що ми згодні домовлятися з ним бозна про що, тільки б він не використав для підтвердження свого статусу «найсильнішого правителя в світі» ту кнопку в заповітній валізці?

ЗРОСТАТИ САМИМ ЧИ БІЛЬШЕ ПРОСИТИ?

Що б там не було, а нині, під час цієї страшної війни, Україна мусить виступати не тільки в ролі видатного бійця за мир у Європі і в усьому світі, а ще і в ролі жертви та настійливого прохача зброї для боротьби з ворогом, оскільки й це характерне нині для нашого керівництва. Бо десятиліттями до цього ми дуже й дуже мало зробили для розбудови Збройних Сил України. Тому тепер доводиться пожинати плоди такої нашої необачності і бездіяльності в цьому питанні.

Тому сьогодні маємо про це помислити, а потім – діяти бо постійно – просити означає входити у залежність від тих, у кого просимо і хто нам дає зброю.

ЯК МАЄМО ЗАВЕРШИТИ ВІЙНУ

Зрозуміло, що ми маємо завершити цю війну лише ПЕРЕМОГОЮ: щоб згодом увесь світ не опинився в ролі жертви хижача-агресора. Але якою має бути ця перемога?

Тут дуже важливо послатись на слова Президента України Володимира Зеленського, який під час нещодавнього саміту з лідерами країн «Групи семи» запропонував 5 кроків, які можуть бути корисними «для України і всієї Європи та допоможуть зменшити колосальні витрати усіх країн через російську війну» (інформація – за посиланням: <https://aspi.com.ua/news/politika/zelenskiy-nazvav-lideram-krain-g7-pyat-kroki-yaki-dopomozhut-peremogti-rosiyu#gsc.tab=0>). Це деякі гарантії для України від союзників, надання нам сучасної протиракетної оборони, відновлення аграрного експорту, визнання держави Росії спонсором тероризму і після воєнна відбудова України.

В ОСНОВІ – ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ, А НЕ ПАРАЗИТУВАННЯ І АГРЕСІЯ

Вже дуже багато написано й сказано, що людина – це насамперед творець, а потім – уже все інше. А якщо творець, то понад усе треба працювати у гармонії з природою (з Творцем, з Богом по-іншому), понад усе мають бути свободи й права людини. Але чи насправді за такими принципами людство живе не тільки останніми десятиліттями, а навіть – століттями й більше? Ні, звичайно. Бо все більше й більше паразитує на природних багатствах планети: на її надрах. І досі у світі панують різного роду війни з цього та іншого приводів. А творчість знаходиться десь там, позаду, не в пріоритеті нашого розвитку. А тому й досі є дуже актуальним давньогрецький легендарний філософ Діоген з його пошуками людини зі свічкою в руці при яскравому світлі дня. Він шукав людину. Але чи багато сьогодні людей серед нас, чи більше – паразитів і звірів на кшталт сьогочасного кремлівського?

Сергій ЗІНЧЕНКО

Євросоюз ухвалив історичне рішення та надав Україні статус кандидата на вступ до ЄС. Тепер у Києва попереду багато роботи та, ймовірно, тривалі переговори з Брюсселем. Але експерти солідарні в тому, що цей шлях реально пройти до 2030 року.

Статус кандидата на вступ Україна отримала з безпрецедентною швидкістю. 28 лютого, після

Коли Україна реально зможе вступити в Євросоюз

російського вторгнення, президент Володимир Зеленський подав відповідну заявку, місяць знадобився уряду, щоб заповнити спеціальний опитувальник від ЄС, а вже 23 червня країна отримала кандидатство...

Для порівняння – Хорватії, щоб отримати статус кандидата знадобився майже рік. Боснія та Герцеговина один лише опитувальник заповнювала майже два роки, а статус кандидата не може отримати й досі, хоча подала заявку ще Статус кандидата в ЄС для України.

Для України це не лише великий політичний прорив. Це також доступ до коштів європейських фінансових фондів на реформи, стимул ці реформи швидко проводити та стимул для європейських інвесторів приходити в країну та вкладатись в її економіку, кажуть експерти.

«Для нас це перше юридичне рішення, яке стосується приєднання України до Євросоюзу, за всі ці роки ми мали лише політичні обіцянки», – заявила BBC News Ukrainian віцепрем'єр-міністерка з питань європейської та євроатлантичної інтеграції Ольга Стефанішина. «Це перше рішення, коли Україну офіційно визнають частиною Європейського Союзу», – додає вона. Тепер головне питання, коли Україна зможе остаточно інтегруватися до ЄС і чи буде це відбуватися у такому ж турборежимі як надання статусу кандидата.

Кандидат з умовами

Статус кандидата Україна отримала не лише з безпрецедентною швидкістю, але й на безпрецедентних умовах. Відповідно до висновку Єврокомісії, тепер Україна має провести реформи у семи сферах від судової реформи до захисту нацменшин. Це обов'язкова вимога не лише для того, щоб перейти до наступного етапу – переговорів щодо власне членства в ЄС. Відповідно до рішення Брюсселя, якщо Україна не виконає всіх умов, у неї заберуть статус кандидата. Такий компроміс дозволив зняти аргументи країн, які були проти такої пришвидшеної євроінтеграції України. Перші оцінки щодо того, як Україна виконує вимоги ЄС, Брюссель надасть наприкінці 2022 року.

Ольга Стефанішина вже пообіцяла, що Україна планує до кінця року виконати всі сім вимог, щоб якомога швидше перейти до етапу переговорів про вступ. Хоча експерти сумніваються, що це можливо зробити так швидко. «Є кроки, які парламент може ухвалити досить швидко», – каже аналітикиня центру «Нова Європа» Маріанна Фахурдінова. – Інші кроки, наприклад, проведення відкритого конкурсу на посади в судовій сфері – більш тривалі, бо повноцінно їх можна провести лише в мирний час». До того ж, рішення про початок офіційних переговорів щодо вступу України Євросоюз також має ухвалити на найвищому рівні, як зараз рішення щодо кандидатства. «Найоптимістичнішим сценарієм дати, коли ЄС дасть згоду на початок переговорів про вступ, видається червневий саміт 2023 року», – прогнозує у своїй статті Сергій Сидоренко, головний редактор «Європейської правди».

На цьому етапі все буде залежати від двох речей – від готовності української влади насправді ефективно проводити реформи, яких вимагає Євросоюз, а також від того, що буде з війною в Україні. «Початок переговорів був би можливим, якщо ще будуть якісь бойові дії, але під час гарячої фази війни, я не думаю, що ЄС буде починати переговори про вступ, а щоб їх завершити, гарячу стадію тим більше потрібно буде пройти», – вважає Фахурдінова. У випадку, якщо

війна затягнеться, Україні все одно слід розпочинати переговори щодо вступу, а щоб ЄС не мав застережень, питання слід перевести в робочу площину, вважає експерт ради зовнішньої політики «Українська призма» Олександр Краєв. «Питання в тому, як це подати, – пояснює він. – Це треба робити з позиції, що ми ведемо переговори, щоб провести реформи, а не як останню фазу на шляху до ЄС. У такому випадку в україноскептиків в Європі просто не буде аргументу, щоб не вести переговори, бо війна».

Довгі переговори

Ольга Стефанішина вважає, що вимоги ЄС можна виконати у стислі терміни Коли б не розпочалися переговори, немає сумнівів, що вони займуть щонайменше кілька років. Додатковий час знадобиться для проходження всіх формальних процедур щодо власне вступу в ЄС. Країна-кандидат повинна буде привести своє законодавство у повну відповідність із законодавством ЄС практично у всіх галузях політики. Йдеться про роботу по 35 напрямках, що може зайняти багато років.

Наприклад, остання країна, яка вступила в ЄС – Хорватія – отримала статус кандидата в 2004 році. Пе-

ремовни й процес щодо членства тривав з 2005 по 2011 роки, а потім ще два роки пішло на підписання угоди про приєднання, відповідний референдум в країні та ратифікацію угоди. В підсумку Хорватія вступила до ЄС у липні 2013 року. Деякі європейські політики у своїх прогнозах досить скептичні. Наприклад, держсекретар Франції у справах Європи Клеман Бон заявляв, що реальний вступ України до ЄС – питання десятиліть. «Ми маємо бути чесними. Якщо ви кажете, що Україна збирається вступити до ЄС через шість місяців, рік чи два, ви брешете. Імовірно, це займе 15 чи 20 років, – заявляв він 22 травня французькому Радіо J. – Я не хочу пропонувати українцям жодних ілюзій чи брехні».

Два, вісім чи десять років?

Але українська влада та експерти переконані, що такі песимістичні прогнози деяких європейців не відповідають дійсності, особливо якщо Київ не зволікатиме з реформами. Ольга Стефанішина вважає, що вступ до ЄС в Україні займуть роки, а не десятиліття. «Ми вже дуже інтегровані в Європейський Союз, – заявила вона в інтерв'ю AP. – Ми хочемо бути сильною та конкурентоспроможною державою-членом, тому це може зайняти від двох до 10 років».

«Коли ми почнемо переговори, а це буде не раніше кінця 2022 року, то треба розуміти, що процес імплементації законодавства ЄС у різних країн займав в середньому 7-8 років», – прогнозує Маріанна Фахурдінова. За словами експертки, Україна вже в кращій позиції, ніж країни Західних Балкан на момент отримання кандидатства. Адже вона виконала понад 60% вимог, передбачених угодою про асоціацію та зону вільної торгівлі з ЄС, яку підписали в 2014 році. Повне виконання вимог цієї угоди на 90% інтегрує Україну до спільного ринку ЄС. «Тому може знадобитися і менше часу (на реформи для вступу – ред.)», – каже вона. «10-15 років до вступу – дещо песимістично, – погоджується експертка закордонних справ Володимир Огризко. – Ми вже пройшли великий шлях, виконуючи умови угоди про асоціацію, тож він скорочується принаймні на половину. Це той шлях, який ми маємо пройти у наступні кілька років».

Європейських політиків, які заявляють про те, що розширення ЄС не на часі, він назвав «московськими консервами, які давно закладені, а тепер починають вибухати».

Галина КОРБА,

BBC News Україна, 24 червня 2022 року.

Фото – за посиланням: https://www.google.com/search?q=%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D1%81%D0%BE%D1%8E%D0%B7+%D1%84%D0%BE%D1%82%D0%BE&client=firefox-b-d&tbm=isch&source=iu&ictx=1&vet=1&fir=S_s9fq2TYkRJm%252CYov7q4pBdNtmuM%252C_%253BDPgb2jVtF7s09M%252C9vh1I53NHTUCIM%252C_%253Bb3LUK2z7dqWgBM%252C45HAMiOX1efU0M%252C_%253BhWrsW_4B-0BtcM%252C9S0G8YDXsefD7M%252C_%253BVcCEIAhfexujpM%252C6dp4E6leHckvHM%252C_%253BDy-sjB-HEArSM%252C3ZSmqS-iUffFM%252C_%253BITZcJed07XXCEM%252Cu3ZSmqS-iUffFM%252C_%253BDDV85KYqtjZhzM%252C2pR1jFHG4fkM%252C_%253BHthBcUoXAOQX-M%252CFJyzMlh6W_SlIM%252C_%253BnDKslcaY5qYRLM%252Cu3ZSmqS-iUffFM%252C_%253Bd4k4w&sa=X&ved=2ahUKEwjy5ZCB6tT4hUA7rsIHW_fC-UQ9QF6BAgXEAe#imgsrc=DDV85KYqtjZhzM

(У скороченому вигляді. Повністю – за посиланням:

<https://www.bbc.com/ukrainian/features-61901386>

Література і мова на тлі війни з рашистами

ЦЬОГО РАЗУ ми подаємо два матеріали нашої тепер уже постійної тематичної сторінки: перший – про рішення Верховної Ради України щодо творів мистецтва та видавничої діяльності, а другий – інтерв'ю із відомим на весь світ нашим українським письменником і дипломатом Юрієм ЩЕРБАКОМ.

Рада схвалила обмеження для музики та книжок із росії. Що вони передбачають?

Депутати Верховної Ради 19 червня підтримали законопроекти, які суттєво обмежують обіг музики і книжок із росії в Україні. Про це йдеться у законопроектах 7273-д та 7459.

Так, перший документ передбачає заборону публічного виконання музики артиста, який після 1991 року був громадянином держави-агресора, тобто росії. Винятками можуть бути колишні громадяни рф, які є або на момент смерті були громадянами України і не мають російського громадянства. Депутати вирішили передбачити ще один виняток, створивши перелік російських співаків, які засуджують агресію проти України. Внесення і виключення людей із цього переліку відбуватиметься за погодженням зі Службою безпеки. Крім того, законопроект передбачає 40-відсоткову квоту для пісень українською мовою на радіо, а також квоту в 75% для передач українською мовою.

А що з книжками?

Другий законопроект забороняє ввезення та розповсюдження в Україні видавничої продукції з росії, Білорусі та окупованих територій України (крім продукції, яку виготовили до початку окупації).

Також в Україні забороняють книжкові видання, що містять твори, автори яких є чи були у будь-який період після 1991 року громадянами росії. Виняток становлять лише колишні російські громадяни, які є або на момент смерті були громадянами України і не мають громадянства рф. Також є певні винятки для продукції, яку не ввозять із метою розповсюдження.

Остап КРАМАР,
сайт громадського радіо,
19 червня 2022 року.
<https://hromadske.ua/posts/rada-shvalila-obmezhenya-dlya-muziki-i-knizhok-z-rosiyi-sho-voni-peredbachayut>

С.К. Пана Юрію, буквально напередодні війни ми спілкувалися з Вами, і я у Вас допитувалася: чи буде війна з Росією? І Ви тоді сказали: так, на жаль, буде. Багато хто не вірив у це. Не вірила й я. Бо це було б схоже на божевілля. 24 лютого ця війна стала реальністю. Колиш на тему причин цієї війни напишуть книги, але що, на Вашу думку, на думку геніального аналітика і людини, яка володіє даром віщуна, насамперед спровокувало її? Чому путін вирішив піти на нас війною? Психічне нездоров'я? Погані радники і консультанти, які донесли неправдиву інформацію? Якісь таємні причини, про які дізнаються вже наші нащадки?

Ю.Щ. В 2014 – коли захопив легко Крим і з невеликими втратами – Донбас, йому зда-

ника наради в Рамштайні) бере участь в антиросійській коаліції, але й тому, що перекриття РФ шляхів постачання українського зерна створило глобальну загрозу голоду для країн Африки, Азії, Латинської Америки. Маю свідчення про великі проблеми з харчуванням у Перу внаслідок агресії росії в Україні. путін спроможний застосувати ядерну зброю проти України – не може бути жодного сумніву в цьому. Це – цілком реальна загроза.

Але і без цього Третя світова війна почалася – надто непримиренними є позиції країни-агресора і країн, що обстоюють принципи демократії та міжнародного правопорядку.

С.К. Так, сьогодні практично весь світ об'єднується доволу України у боротьбі з російським агресором. Такого ще не було. Колосальна допомога від США. Вражає

никали раз-по-раз: чи зрозуміють тепер, в період національної катастрофи наші люди потребу опанувати мову українську? Чи будуть вимагати забезпечити їм навчання в Європі мовою смертельного ворога – російською? І як соромно було, коли українські громадяни не володіли державною мовою, розмовляли лише по-російськи, бо роками ігнорували й зневажали мову своєї країни.

Багато що залежить від офіційної позиції української держави по війні – від послідовності й рішучості влади (а ми знаємо, як багато з них ставляться до всього українського – як до мертвої латини, непотрібного й обтяжливого доважку в робочий час): без розстання з російським суржиком, де половина словникового фонду – мат-перемат – ми ніколи не звільнимось від духовного пригноблення.

Юрій Щербак: «Ми переможемо. Але ціною великої крові...»

Юрій Щербак – надзвичайний і Повноважний Посол України в Ізраїлі, США, Канаді, один із засновників та член Ради із зовнішньої та безпекової політики. Також він автор знакових книг: «Україна: виклик і вибір. Перспективи України в глобалізованому світі XXI століття», «Україна в зоні турбулентності», тритомника «Час смертохристів: Міражі 2077 року», «Час Великої Гри. Фантоми 2079 року» і «Час тирани. Прозріння 2084 року». Кожен, хто читав ці твори, був вражений провіденційним, прогностичним даром Юрія Щербака. Сьогодні Юрій Миколайович відповів на запитання, які, переконана, цікавлять усіх...

свою підтримкою Великобританія... Зрозуміло, що не перемоги Україна не може. Якою вона буде, наша Перемога, у цій вітчизняній священній війні?

Ю.Щ. Ми переможемо. Але ціною великої крові, й великих жертв та руйнувань. Мене обурюють ті дешеві співці легкої перемоги, які на телеканалах демонструють свій акторсько-знахарський оптимізм та шапкозакидництво. Знаючи затятий характер московської орди, не передбачаю легкої звитяги й паради наших танків на Красній площі. Тільки вторгнення Китаю в росію допоможе остаточно знищити цю агресивну країну – одвічного ворога України.

С.К. Окрема тема – українські біженці. Сьогодні називають різні цифри – від 5 до 8 мільйонів по всьому світу: від Польщі до Америки й Австралії. Безпрецедентно: біженцям надано безкоштовний проїзд практично на всі види транспорту в кожній із країн, грошова щомісячна допомога, медичне безкоштовне обслуговування, право на працевлаштування, навчання... По всій Європі можна нині побачити молодих українських жінок з дітьми. Зрозуміло, що більшість повернеться, але частина залишиться тут. І Європа в цьому зацікавлена. Одне з підтверджень цього: біженцям чи переселенцям відразу надають можливість безкоштовно вивчити мову на курсах. При всьому позитиві є й певні загрози в майбутньому... Чисельність українського населення зменшиться, адже багато хто загине у війні, а багато хто не повернеться в Україну.

Ю.Щ. Українські біженці – болюча тема, причина гріхих роздумів. На шляху до Польщі у березні 2022-го я бачив довжелезні на десятки кілометрів колони автомобілів з написами «ДЕТИ», думав про їхню долю, розуміючи, що далеко не всі ці жінки з дітьми повернуться в Україну. Це – болючі незворотні втрати генофонду України, демографічна катастрофа нашого народу. А вже виїздили розумні, здібні, добре виховані, гарні діти – які, подорослівши, стануть окрасою будь-якої європейської нації.

Згадував свої дитячі шляхи евакуації 1941 р. в росію: велика частина українців, евакуйованих у складі підприємств і установ, так і не повернувся з росії; а їхні нащадки з українськими прізвищами на -енко, -ук воюють в Україні, люто ненавидячи «бандерівців»-укрів.

У польському містечку Любеч-Крулевський – в кількох кілометрах від українського кордону – я побував у центрі для біженців, розміщеному в приміщенні місцевої школи. Тут годували й напували біженців, дарували їм необхідні речі й косметичку, влаштовували виїзди до Варшави, Кракова, Вроцлава, давали необхідну консультацію та поради. І все це – українською мовою.

Я співчував своїм громадянам, які змушені були тікати від снарядів, бомб і ракет російських загарбників – але сумні думки ви-

українська мова плюс англійська – нормальний європейський шлях національного визволення.

Коли українці заговорять українською – як словенці словенською, хорвати – хорватською, поляки – польською – тільки тоді ми станемо самодостатньою самостійною нацією.

С.К. Про Українську армію нині говорять як про одну з найкращих армій світу. Та й забезпечена вона зброєю за найновішими натівськими зразками. Всього світу нині захоплені нашими військовими. Хто б нам таке сказав ще кілька років тому. Напевно, таки бути нам у НАТО...

Ю.Щ. Не Україна та її героїчне військо повинні проситися в НАТО, а НАТО мусить уклінно перекохувати Україну зробити честь Альянсу, посилити цю, як виявилось, невпевнену в собі та слабкодуху організацію.

С.К. Майбутнє Росії. Розпадеться чи буде скінти ще багато років під санкціями? Китай виставив дуже цікаву карту розпаду Росії і нових країн у ній. Зокрема, вразила на ній нова територія Казахстану. Чи бачили Ви цю карту і яким Вам бачиться такий можливий переділ території?

Ю.Щ. Майбутнє росії визначить карма, помста за криваві гріхи цієї країни, імперської амбіції та новоявистської практики – за всі злочини, що прирекли її на історичну поразку.

Тільки розпад цієї недоімперії, тільки покаяння народу, тільки дерашизація, депутатизація, демесіанізація можуть згодом повернути росію до сім'ї цивілізованих народів світу.

С.К. Два місяці війни нині змінили життя багатьох. Нині кожен з нас починає ранок з інтернету і останні новини із війни. Розумію, що і Ваші творчі плани змінилися. Що нині на Вашому письменницькому столі?

Ю.Щ. Записую свої думки і враження, молю Бога дати перемогу Україні, а мені – сили осмислити мій шлях від війни та евакуації 1941 року – до війни та евакуації 2022 року. Мої особисті нещастя, що почалися зі смертей 2020 року, влилися в нескінчену ріку народного горя 2022, стали невеличкою часткою тої трагічної Доли, яка спіткала Україну.

Прокляття за це і смерть росії. Кривавий посів в Україні обернеться оркам чорними жнивнами.

Будемо жити не в шизофренічному світі цинізму та тотальної брехні пропагандистських галюцинацій, описаних Орвеллом, а в суровому світі народної правди Тараса Шевченка: Поборемо, нам Бог помагає.

Розмову записала Світлана КОРОПЕНКО
На світліні: Юрій ЩЕРБАК
(У скороченому вигляді. Повністю – за посиланням:

https://litgazeta.com.ua/interviews/iurij-shcherbak-my-peremozhemo-ale-tsinoiu-velykoi-krovi/?fbclid=IwAR3bfgAvXhKUKV79Ypp0OUjsuBFgf-mxEAz1xGvfEw13RQUhYgjjwU_mc)